

Halk és szelíd hang

Lectio: 1 Kir 19,9-8

Textus: 1 Kir 19,13-14

Kedves Testvéreim! A Magyarországi Bibliaolvasó Kalauz szerint ezen a napon a Királyok első könyvéből a 19. rész 9. versétől szól hozzánk Isten Igéje. Lélekben Illés prófétával találkozhatunk, aki nagyon buzgólkodott az Úr dolgában. A Kármel hegyén szólott a néphez: **Meddig sántikáltok kétféle?** Ez a kérdés mihozzánk is szól. Mi is szeretünk a magunk kénye-kedve szerint is élni és vasárnap templomba is jönni. Ez „sántikálást” jelent, mert Isten megmondta, hogy egyedül csak Őt szabad imádni. Isten népe mégis a bálványistenek előtt is leborul. Imádják Baált, a termékenység istenét. Illés ezt nem tűri. A Kármel hegyére hívja a Baál papokat, hogy oltárt építsenek ők is és ő maga is. Tüzet nem gyűjtanak, hanem imádkoznak, mindenki a maga istenéhez. Baál nem tud tüzet bocsátani az áldozatra, de Isten lángra lobbantja az áldozatot annak ellenére, hogy négy kővederből háromszor is lelocsolják vízzel. Ekkor a nép ámulattal kiált fel egy emberként: **Az Úr az Isten! Az Úr az Isten!** Csakhogy a Sátán nem alszik és Jezabel, Akháb istentelen felesége megüzeni Illésnek, hogy ahogyan megölte a Baál papjait, ő is úgy fog meghalni. (Illés megölte a Baál papjait). Illés elmenekül. Bánatában így szól: **Elég, most ó, Uram! Vedd el az én lelkemet!** Elalszik. Az angyal felkölti, hogy egyen. Még szolgálnia kell. Aztán ismét elalszik és az angyal ismét felkölti és táplálja.

Illés bemegy egy barlangba és itt szólítja meg az Úr: **Mit csinálsz itt Illés? Ő pedig felel: Nagyon buzgólkodtam az Úrért, a Seregek**

Istenéért, mert Izráel fiai elhagyták szövetségedet, lerombolták oltáraidat, prófétáidat fegyverrel ölték meg. Egyedül én maradtam meg. Hányszor érezzük és gondoljuk mi is ugyanezt. Buzgólkodunk az Úr dolgában, itt Mezőbajon és szerte az egész világon. Hirdetjük az Igét, akár e szószerűről, akár otthon a mieinknek, mert az is igehirdetés kell, hogy legyen, ahogy élünk: az édesanya, az édesapa, a hitves, az öreg nagyszülő élete mind-mind igehirdetés kell, hogy legyen és az Úr ügyében való buzgólkodás. S mit tapasztalunk: Isten megmutatja a maga hatalmát, emberi lelkek indulnak el Jézus Krisztus útján. Követik Jézus Krisztust. Ám a kereszthordozás már problémát jelent. Az élet nem csak örömből és boldogságból áll. Van kereszthordozás is, van betegség is, van gyász is. Az ember ilyenkor elkeseredik. Mi történt? Az Úr dolgában buzgólkodom. Közben látom, hogy az emberek nagy része a pusztulás felé rohan. Mondom is nekik: Térjete meg! Imádkozzatok! Járjatok a templomba! Olvassátok a Bibliát! Éljete az Isten Igéje szerint! S üresen maradnak a padok, de még szomorúbb, hogy üresen maradnak az emberi szívek. Az ember elkeseredik, mert minden buzgólkodása ellenére az ő életében is jönnek a keresztek, a próbatételek. Az Úr pedig kérdez: Mit csinálsz itt? Mi meg elmondjuk őszintén: Uram, hát nem látod? Mennyit buzgólkodom és a te néped mégis elhagy Téged. Inkább magukkal vannak elfoglalva: élvezeteikkel, szórakozásaikkal. Nem törődnek már a szent oltárral, az Úr asztalával. Nem kell már az Úrvacsora. Nem törődnek az emberek azzal, hogy szól a harang. Hiába buzgólkodom! Hiába mondom! Ó, de hányszor gondoltad ezt! Ugye, Testvérem?

Mit csinálsz Illés? Szomorkodsz, Szomorú vagy amiatt, hogy buzgólkodtál és nem látod értelmét? No, gyere állj ide e sziklára! S

milyen jó, hogy Istennek még az ilyen magába roskadt emberrel is van kezdeni valója.

Amikor Illés odaáll a barlang bejáratához, egyszer csak hallja a nagy szélvihart.

Érzi, hogy megrendül a föld alatta.

Látja, hogy milyen hatalmas tűz kerekedik.

Álljunk csak meg egy pillanatra! Hányszor volt vihar már a te életedben?! Amikor hatalmas szél kerekedett és a szél mindent elsepert. Kiseperte a szívedből mindazt, ami örömet jelentett neked. Hatalmas szélvész lehet egy betegség is, egy haláleset is, egy gyász is. És nemcsak a hitvesnek, hanem, - mint ahogy most is emlékezünk ezen az istentiszteleten -, egy egész gyülekezetnek. Hatalmas vihar! És te is, én is azt tapasztaljuk, amit Illés, hogy ebben a szélvészből, - mely mindent elsöpör, minden békességet, minden nyugalmat -, nincs ott az Úr! Ott van?! Emberileg elkezdünk filozofálni: Miért történhetnek ilyen dolgok? Én, aki buzgólkodom az Úr dolgában, ezt kell hogy tapasztaljam?! De ez még semmi, Testvérem, mert jön a földrengés is? Amikor megrendül a föld a lábad alatt. Lelkileg szólok! Megrendül a föld, amikor úgy gondolod, hogy mindhiába minden imádság, amikor úgy gondolod, hogy mindhiába minden Ige olvasása! Tudod Testvérem, én alattam is nagyon megrendült a föld öt évvel ezelőtt. A kórház előtt az autóban olvastam a napi Igét. Akkor éppen a Jelenések könyve volt a soron és azt mondta az Úr Isten nekem, hogy vigyázzak és erősítsem meg a haló félben levőket! (Jel 3,2). Én meg kérdeztem az Istent: Uram, hát nem látod, hogy én vagyok a haló félben levő! Hogy erősítsem meg a többieket?! Én alattam reng a föld! És mégis az Ige ma is valóság, nem csak egykoron.

A földrengés után jön a tűz. A tűz emészt a szíved legbelső zugáig: Vajon szeret-e az Isten? Persze, hogy szeret! Csak olyankor az ember, kérdezősködik. Olyankor az ember elkezd gondolkodni. A tűz ilyenkor mindent kiéget az ember szívéből. Sokszor emberek maradnak vigasztalás nélkül és elfordulnak az Úrtól. De milyen áldott dolog az, hogy aki mégis Istenre figyel, és aki az Úrral akar találkozni, az a tűzvész után egy halk és szelíd hangot hall. Nem tudom, Testvérem, hogy átélted-e ezt már, de én nem is egyszer! Amikor nem a szélvészben, nem a földrengésben, nem a tűzvészben találkozunk Vele, mert ott nem nagyon látjuk meg az Istent. Amikor azonban elcsendesedik minden körülöttünk és bennünk, elkezd Isten beszélni. Nem ítélni jön! Halkan, szelíden, lágyan szól hozzánk, mint egy szél-fuvallat. S ez a halk és szelíd hang elkezd formálni a szívedet, a lelkedet, egész valódat.

A halk és szelíd hang mondja: Tudok cselekedeteidről! Íme adtam elődbe egy nyitott ajtót, amelyet senki sem zárhat be. Bár kevés erőd van, mégis megtartottad az én Igémet. (Jel 3,8). Tudod mikor hallottam ezt. Öt évvel ezelőtt, a nagyváradi kórház parkolójában 23,42-kor. Lenge szellő suhogott a fák között. Isten Lelke? Ő az enyémben! És én megértettem lányom telefonértesítése után, hogy vejem éppen akkor ment át talán azon a nyitott ajtón a mennybe, melyet Jézus nyitott meg neki kegyelemből golgotai halála által, hogy vejem, meg én is majd, meg te is majd és mindazok, akik megtartjuk a Jézus beszédét és nem tagadjuk meg a nevét átmeheünk a mennybe. Senki sem zárhatta be ezt az ajtót a szolga előtt, aki Igéjét megtartotta. A halk és szelíd szó arról tesz bizonyosságot, hogy Istennek gondja van az övéire és gondot visel az övéiről. Nekem is vigasztalást adott! Éreztem a ti imádságotok erejét és hatalmát, meg még annyi gyülekezet imájának erejét. Mintha egy burokban lett volna a gyászoló családom, az Isten oltalma alatt!

Mert imádkoztatok értünk! S közben a halk és szelíd szó eljutott egészen a szívünkig.

Mit csinálsz itt Illés?! Eredj! Ne szomorkodj! Tervem van még veled! A hitvessel, az árvával, a többi gyászolókkal, gyarló szolgálójával, a gyászoló gyülekezettel!

Azt mondja az Úr Isten Illésnek: Kend fel királlyá Hazaélt Szíriában, Jéhut Izraelben és Elizeust prófétává. Az Úr háromféle faladattal is megbízza. Illés, aki elszomorodott, meg kell hogy tapasztalja, hogy Istennek az ügye nem vészett el. Lesznek utódok, mint e gyülekezetben is, akik majd folytatják a munkát, képviselik Isten ügyét.

Illés meg kell, hogy hallja, hogy nincs egyedül. Ezt te se gondold soha! Ne gondold, hogy egyedül maradtál. Megkérdeztem szolgatársamtól: Hány lelkes ez a mezőbaji gyülekezet? 300 – mondta. 300 ember?...Azt mondhatnátok, hogy milyen kevesen vagytok! Az Ige alapján én mégis arra gondoltam, hogy ez a 300 ember bekapcsolódik abba a nagy embertömegbe, akik nem a bálványok előtt hódolnak és nem a bálványokat csókolják. Izraelben is volt maradék. 7000 ember, akik nem hajtottak térdet a Baálnak. A hetes szám a teljesség száma. Nos ezt még 1.000-rel is megszorozni! Micsoda csodálatos gyülekezetbe tagolódunk mi be egyen egyenként! Betagolódunk a teljességbe, abba a hatalmas gyülekezetbe, amelyet Jézus Krisztus által Isten magának kiválasztott és a neki szerzett váltságban oltalmazza és megtartja. S még azt is mondja az Úr, hogy irgalmasságot cselekszik ezer íziglen azokkal, akik Őt szeretik és az Ő parancsolatait megtartják. Ezek vagyunk mi!

Becsüld meg, Testvérem a közösséget, amelyhez tartozol, a templomot, ahol együtt lehetsz a testvérekkel és Istent magasztalhatod. Becsüljétek meg azt a szolgát, aki ezt teszi.

Bátorítsátok a többieket, akik még gyengék a hitben. Úgy nézzetek reájuk, mint akik a 7.000-hez tartoznak. Nyissátok meg naponta szíveteket és menjetek tovább a szolgálat útján, akkor is, amikor az nem mindig örömteli.

A mai Ige egy holland nyelvű bibliaolvasó kalauz szerint ez: **Bizony újjá teszek mindent.** A magyarázatban ecseteli, hogy itt az ősz. A falevelek megsárgulnak és lehullnak. Ez szomorúsággal tölt el bennünket, mert a magunk elmúlását juttatja eszünkbe. S jön az Úr bátorítása: **Újjá teszek mindent!** Minden elmúlik. Még én is. De újjá tesz az Úr Krisztus által és Lelke által, ha naponta Igével élek, ha azt megcselekszem, és munkálkodom az Isten dicsőségére.

Nem akarsz így velem jönni a menny felé?

Ámen.

Mezőbajon, 2014.09.27.

Csomay Árpád.